

Bindslev: Den Sag, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har rejst ved Debatten i Dag, og som siden er blevet uddybet nærmere af de ærede Medlemmer Hr. Dahlgaard og Hr. Holstein, er nu saa vidt belyst, at det sagtens ikke er nødvendigt at tilføje yderligere til Belysning af de Momenter, der giver denne Sag den særlige Interesse, og jeg skal derfor i alt væsentligt afstaa fra at føje yderligere til det, som allerede saa rigtigt er fremhævet her. Naar jeg desuagtet tager Ordet, er det, fordi jeg mener, at det vil kunne være af en vis Interesse, at ogsaa en Repræsentant for den Retning, som jeg repræsenterer, tager Ordet og siger sin Mening om dette Spørgsmaal.

Jeg er i det udenrigspolitiske Grundsyn ganske og aldeles uenig, kan jeg sige, med Redaktør Chr. Reventlow, men ikke desto mindre er jeg af den Opfattelse, at den Behandling, som han har været Genstand for fra Radioraadets Programudvalgs Side, er aldeles usømmelig og uværdig for den danske Statsradiofoni. Jeg synes, at dette skal siges, og jeg er saaledes i det store og hele ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch.

Jeg mente at kunne notere dog nogen Forskel i de Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremførte, idet det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ganske klart gjorde Rede for, at han i og for sig ikke var en Modstander af, at et andet udenrigspolitisk Syn end det, han selv repræsenterer, kom til at tale i Radioen, medens det derimod forekom mig, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard var inde paa en Bane, der i Virkeligheden skulde føre til, at de Synspunkter, som Redaktør Blædel repræsenterer, paa det nærmeste bør undertrykkes. (*Dahlgaard:* Det er aldeles ikke min Mening!). Det glæder mig, at det ærede Medlem siger, at det ikke er hans Mening. Der var et og andet i det, han sagde, der kunde opfattes saaledes, men det glæder mig, som sagt, at det ikke skulde forstaas paa den Maade.

Naar jeg gerne fortsat vil gøre nogle Bemærkninger, er det, fordi jeg ønsker at sige — idet jeg i øvrigt er enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch —, at det forekommer mig uberettiget, naar han stempler Redaktør Blædel som, hvad han kaldte en Repræsentant for fransk Chauvinisme. Det forekommer mig at være ganske upaakrævet, at en saadan Betegnelse bliver anvendt om denne udmærkede udenrigspolitiske Skribent.

Naar ogsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fandt Anledning til paa sin Maade at angribe Redaktør Blædel, saa forekommer dette mig saa meget desto mærkeligere, som den ganske Verden jo ved, at Redaktør Blædel tidligere har været udenrigspolitisk Hovedmedarbejder ved det radikale Hovedorgan her i Byen og, saa vidt mig bekendt, ikke forlod denne Stilling, fordi man fra Bladets Side ønskede, han skulde fratræde. Med andre Ord, de Synspunkter, som Redaktør Blædel giver Udtryk for i det Blad, han nu er Redaktør ved, og i de Taler, han har haft Lejlighed til at holde i Radioen, er ikke væsensforskellige fra den udenrigspolitiske Linie, han har anlagt som udenrigspolitisk Skribent i „Politiken“.

Jeg vil endvidere gerne sige, at det forekommer mig, at denne Reventlowske Affære, set fra vort Synspunkt, som er interesseret i, om jeg saa maa sige, en vis konservativ Fremgangsmaade i dette Spørgsmaal, og som ønsker bevaret visse forsigtige Former ved Statsradiofoniens Administrering med Hensyn til Programmet, er saa meget des beklageligere, fordi den har afsløret, at Programudvalget er en tungt bevægelig Institution, stiv i sine Anskuelser og stiv i sine Former, hvor Smidighed var ønskelig.

Det er jo ikke alene paa dette Omraade, der har vist sig at være Vanskeligheder med Statsradiofoniens Ledelse. Og netop for os, som i Administreringen af Radiofonien ønsker, hvad jeg tidligere har karakteriseret som en Ledelse ud fra en aandelig *status quo* her i Landet, en Ledelse, der altsaa ikke tillod Adgang for alle mulige, mere eller mindre springske Ideer og Synspunkter, men som i det store og hele kom til at repræsentere den aandelige Tilstand, som Befolkningen staar i for Tiden — netop for os, som er Tilhængere af disse Synspunkter, er det saa meget des beklageligere at se, at der paa denne Maade har kunnet være Vanskeligheder for Statsradiofoniens Ledelse med Hensyn til at træffe den rette Linie i vanskelige Spørgsmaal.

Jeg vil derfor gerne henstille, at det i alt Fald maa blive Resultatet af denne Debat — der jo har vist, at Statsradiofoniens Programudvalgs Opræden i denne Sag er blevet beklaget i alt Fald fra tre Partiers Side —, at man arbejder hen imod, at der af Radioledelsen udfoldes en større Smidighed baade i det ene og det andet Forhold end den, der har været vist i de Affærer, som har været fremme for Offentligheden i den